

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Qvintvplicis Theologiæ - Positivæ videlicet, Asceticæ,
Polemicæ, Speculativæ, & Moralis complectens, Unà cum Appendice
Methodum compendiarum reformationis Ecclesiasticæ à Concilio
Tridentino factæ continente

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1679

§. 4. Principium 4. Peccatum, quod consensu contrahitur, sine consensu
minimè relaxatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48233](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48233)

& aliorum respicientiam ac exemplum, merito proponendo hoc duplici fine non quæcunque, sed, quantum potest, proportionata culpæ pœna infligitur.

Praxis.

Hinc deducitur 1. Rectè à DEO pro peccato mortali pœnam æternam & intensivè maximam fuisse constitutam; alioqui nec digna satisfactio præstaretur; nec homines scienter absterrentur à peccato, uti communiter docent Theologi.

Deducitur 2. Rectè quoque à S. Thoma & aliis doctrinam minimam Purgatorii pœnam omnes hujus mundi pœna tormenta collectivè sumpta excedere, cum & culpa, quatenus DEUM offendit, gravior sit, quàm omnes culpæ collectivè sumptæ, quatenus præcisè considerantur ut sunt offensa Creaturæ.

Deducitur 3. Crimina læsæ Majestatis etiam in humanis Foro ac judicio rectè extraordinariâ pœnâ, & cum exclusione Privilegiorum, quæ interdum Peccatores ratione loci Personæ participant, puniri; cum hoc ipso, quod dignitas longè Personam offendant, etiam majorem malitiam contrahant, atque ad eò & pœnam graviolem mereantur.

§. IV.

PRINCIPIUM IV.

Peccatum, quod consensu contrahitur, sine consensu minimè relaxatur.

Sensus.

Hoc est, quando quis per peccatum propria voluntate commissum avertitur à DEO, dissolvendo amicitiam illius æquum est, ut per detestationem quoque propria voluntate factam iterum redeat ad amicitiam DEI.

Authoritas.

Desumptum est ex cap. Majores. de Bapt. illudque in P. Gobat tr. 1. sect. 6. n. 230. & addit etiam à S. Thoma & aliis Theologis communiter doceri, saltem loquendo de ordinaria via; nam per absolutam potentiam posse peccatum per solam condonationem extrinsecam remitti, non peccatum hodiè Recentiores docent.

Ratio.

Quia, sicut qui ab uno termino ad alium accessit, non potest ad antiquum terminum vel locum ordinaria viâ redire, sed per contrarium motum; ita qui à DEO semel per peccatum recessit, non potest ad illum redire, nisi per affectum contrarium, scilicet detestationem peccati, & recessum ab illo.

Praxis.

Hinc deducitur 1. pro Sacramento Pœnitentiæ rectè Attributionem saltem velut primam & summè necessariam partem à Christo fuisse requisitam, uti communiter docent Augustinus & alii.

Deducitur 2. Etiam in Baptismo Adultis conferendo requiritur à Theologis attritionem, cum non conveniat, ut qui per Baptismum recipiendus est in amicum & Filium Dei, habitualiter adhuc maneat per peccatum non retractatum aversus ab eo.

Deducitur 3. Etiam ad peccatorum venialium remissionem requiri similem detestationem; cum planè & hæc propter consensu sint commissa, atque ad eò proprio consensu delicti debeant; unde quamdiu manet vigens ad ea affectus, peccata nec culpa, nec pœna remittitur, ut communiter docent Theologi; & hinc fortè natum est illud axioma seu regula in cap. unic. de feris mat. in 6. & c. Legatur 24. q. 2. Peccata venia non datur nisi correcto.

§. V.

PRINCIPIUM V.

Potius oportet quælibet mala tolerare, quàm malo consentire.

Sensus.

Hoc est, quando actio quæpiam intrinsecè mala est, tunc potius oportet omnia tormenta sustinere, omniumque bonorum ablationem pati, quàm ejusmodi actionem committere.

Authoritas.

Desumptum est ex S. Augustino, & refertur in cap. 3. Ita, in 32. q. 5. Item ex S. Thoma. 2. 2. q. 110. a. 3. in Corp.